

mands Side, havde ønsket at Provisorierne gjemtes for derigjennem at sætte disse bestemte Institutioner igjennem, eller tilføje Folkethinget et Nederlag for at faa et nyt konstitutionelt Princip fast, som vi bestride, eller saadan Noget, men det foreligger der ikke tilstrækkeligt til at vide. Jeg vilde hellere have ønsket, at det ærede Medlem ikke havde reist Spørgsmaalet om Seiren og Seirens Frugter, og jeg skal sige det ærede Medlem hvorfor. Thi dersom vi skulle ind paa det Spørgsmaal, seire eller ikke seire, bliver der intet Forlig. Dersom man fra Høires Side vil hævde Seir eller ikke Seir med Hensyn til provisoriske Love, bliver der intet Forlig, lad os være ganske enige om det, Seiren over Folkethinget kan nemlig kun vindes i denne Kamp om de provisoriske Love derved, at Folkethinget vedtager en Finantslov, hvorpaa Udgifterne til de provisoriske Love staa, medens disse ligge i Landstthinget, saa har Høire seiret, det er klart. Hvis det faar en Finantslov, som er et Udtryk for Høires Fordringer med Hensyn til dette Spørgsmaal, hvis den af Regjeringen opstillede Sætning uden Forklaring slaas fast, hvis det ved Finantslovens Affattelse viser sig, at de provisoriske Love nødvendigvis medføre, at Folkethinget stemmer for Udgifterne dertil, saa er det en Seir. Men en saadan Finantslov faae vi aldrig, det kan det ærede Medlem være sikker paa. Dersom det er Meningen med Regjeringens Fordringer i Mar og i Fjor, bliver der ingen Seir for Høire, men saa bliver der heller ingen Finantslov, og saa komme vi ikke ud af den Tilstand, vi nu ere i, det kan det ærede Medlem være sikker paa. Paa den anden Side vil et Nederlag for Ministeriet, det indrømmer jeg, kun virkelig og utvivlsomt være til Stede, i det Dieblif vi tvinge en Finantslov igjennem uden Bevillinger til de provisoriske Love, medens disse endnu ligge i Landstthinget. Nu anviser det ærede Medlem en Mellemvei, vi skulle gaa. Han siger, at for at komme ud over denne ubehagelige, vanffelige nuværende Konflikt er der kun een Wei at gaa nemlig den, at man enes om de provisoriske Love i Forveien og paa den Maade skaffer deres Indhold ud af Beiden, saa bliver Spørgsmaalet om deres Bestaaen eller ikke Bestaaen irrelevant. Det ærede Medlem nævnte Gendarmene, og han nævnte, at den Wei, man i saa Henseende skulde gaa, var at tage hele det store Spørgsmaal om Politiets Ordning op til Forhandling og derigjennem, inden man havde naaet til 1ste April, komme til en praktisk, saglig Forstaaelse, der gjorde Gendarmene ganske oversflødige. Thi saa vilde,

efter hans Formening, Landstthinget ikke kunne have nogen Betænkelse mere ved at udlevere Gendarmloven, saa vilde Regjeringen rolig kunne se paa, at Folkethinget slog den ihjel, og saa vilde Landstthing og Regjering ikke have lidt noget Nederlag. Og Folkethinget heller ikke, thi det havde faaet den Tilfredsstillelse at myrde den saaledes udleverede Gendarmlov. Der tror jeg rigtignok, at det ærede Medlem i sin Tver for Fred er gaaet saa vidt, at han fuldstændig har glemt Folkethingets Standpunkt. Det er jo ikke vor Mening at ville spille en for os selv og hele Verden aldeles uværdig Komedie. Men det vilde det jo være, om Folkethinget nu gif hen og erklærede: "Vi forlange, for at behandle en saadan Sag som den provisoriske Gendarmlovs Indhold, vor fulde, lovlige, grundlovmæssige Ret respekteret og Sagen overgivet os paa grundlovmæssig Maade til vor frie Behandling; vi forlange hele denne forkastelige Pragis, som det ærede Medlem selv betegnede som urigtig, og som er uværdig og en Ulykke for Landet, opgivet" og vi saa samtidig dermed underhaanden enedes med Regjeringen og Landstthinget om at lave Historien i Orden, indrettede det saaledes, at den hele Udlevering ikke betød det Allermindste. Dersom vi gjorde det, tror jeg, at, om end det ærede Medlem ikke vilde indrømme det selv, vilde dog alle Andre sige: Det er en lykkelig Holdning, saa maatte Folkethinget meget hellere have slugt Kamelen og givet Gendarmloven rent ud, thi i Virkeligheden er det jo det Samme. Hvad er det, som det her dreier sig om? Det er ikke et Etikette-spørgsmaal, det er ikke, om det skal siges: du eller jeg har seiret, tværtimod. Det er heller ikke noget Etikette-spørgsmaal om en vis ligegyldig Form's Sagtaagelse, om de provisoriske Love skulle udleveres inden en vis Tid; thi var det en saadan Bagatel, havde vi været ude over det for længe siden. Nei, Spørgsmaalet er: Skal Folkethinget bevare sin Ret til paa Lovgivningens Omraade at være en ligeberettiget Faktor med de to andre Faktorer i det politiske Liv; det er det, som det staaer paa. I det Dieblif Folkethinget finder sig i, at en Sag bliver afgjort under Tryk, under Presset af en provisorisk Lov, der retsstridig, grundlovsstridig og mod Folkethingets Ret holdes tilbage fra Afgjørelse i Thinget har Folkethinget opgivet sin frie Selvbestemmelsesret og i Virkeligheden sin Ret paa hele Lovgivningsomraadet. Hvad vil Konsekventjen blive deraf? Konsekventsen vil blive den, at hver Gang man fra den anden Side ønsker en eller anden Ting, som det ikke gaar med, laver man